

[Hilmar Baunsgaard.]

fra dansk side kunne deltage, også i større omfang, i den økonomiske betaling imod at sætte vore egne militærudgifter tilsvarende ned. Jeg tror, vi er ved at nærme os det tidspunkt, hvor regeringen bør tage stilling også til dette, som vi har foreslået fra radikal side.

Må jeg så endelig om et tredje udenrigs-politisk problem, fællesmarkedet, sige, at vi fra det radikale venstres side er enige med statsministeren i, at det er glædeligt, at der nu er kommet et engelsk initiativ, som i hvert fald har en mulighed for at skabe bevægelse i den økonomiske politik i Europa. Om det lykkes, ved jo ingen af os endnu, men alene den omstændighed, at det ser ud til at kunne skabe bevægelse, nødvendiggør jo, at man på en række områder gør sig sin stilling klar. Lad det da være sagt, som vi har fremhævet det før, at for det radikale venstre vil det ikke være tilfredsstillende, om man igen begiver sig ind i den afgrænsede vurdering at tale om en tilslutning sammen med England eller sammen med Norden. For os er det et spørgsmål om England og Norden sammen med Danmark, og når vi taler om Norden, agter vi ikke hverken økonomisk eller politisk at se bort fra Sveriges forhold. En anden ting, vi også bør gøre os klar, er, at uanset med hvor mange lande vi har følgeskab ind i fællesmarkedet, så ændrer det intet ved de problemer om den danske jordlovgivning, der måtte eksistere i forvejen. De ændres ikke, om vi får aldrig så stort følgeskab, og derfor er der jo ikke så forfærdelig lang tid til, at vi må have gjort os klart, om vi har en sådan politik herhjemme, om vi har en sådan lovgivning, at de danske jordinteresser kan siges at være varetaget i tilfælde af et medlemskab. Det ændrer sig ikke, uanset hvor mange andre der kommer med. Vi vil fra det radikale venstres side være positivt indstillet over for at deltage i gennemførelsen af, hvad der på dette område måtte være nødvendigt.

Må jeg så afsluttende sige, at valgets

resultat, som alle nu kender, og som vi alle langsomt må indstille os på, jo gav anledning til regeringsforhandlinger mellem socialdemokratiet og SF, og jeg vil gerne sige det så forsigtigt, som jeg egentlig føler trang til at gøre det, at disse regeringsforhandlinger ikke hele vejen blev ført på en måde, der øgede tilliden til, at man ikke ville have ensidighed. Det ærede medlem hr. Per Hækkerup sagde i sin tale, at venstre ikke havde draget lære af valgets resultat, og at venstre var ubøjelig i regeringsforhandlingerne. Nu er det jo fornemmelser — det kan ikke være andet og mere, heller ikke hos det ærede medlem, og det, jeg siger, er også kun en fornemmelse — men jeg kan ikke tilbageholde den fornemmelse, at der ikke var tale om reelle bestræbelser fra regeringens side for at få realistiske forhandlinger. Man valgte i stedet at indlede regeringsforhandlingerne med SF; det har man ret til, man skal bare vide, at det også er blevet registreret.

Se, vi fik ikke en regering af socialdemokratiet og SF, men vi fik et protokollat, og hvad er det, det protokollat siger? Det ærede medlem hr. Aksel Larsen sagde, at protokollatet viser, hvad de to partier har kunnet enes om at gennemføre. Ja, det er jeg også bange for. Jeg er desværre også bange for, at det viser alt, hvad man har kunnet enes om at gennemføre, og når det gør det, hvad ser man så? Man ser, at om de løbende overenskomster indeholder protokollatet selvfølgeligheder, men ikke bare antydningssvis noget om, hvordan man skal føre en ansvarsbevidst økonomisk politik, ikke bare antydningssvis, hvad man vil gøre for at styrke dansk produktion og konkurrenceevne, hvis økonomien imod de pæne ønsker løber af sporet. Man opstiller en række udgiftkrævende løfter, men ikke bare antydningssvis de veje, man vil gå, eller de midler, man vil tage i anvendelse for at skaffe dækning. (Statsministeren [J. O. Krag]: Hvad med momsens?). Ja, hvad med momsens? Hvor er enigheden, hr. statsminister? Det er den, vi gerne vil have